

РЕШЕНИЕ

№ 33979

гр. София, 31.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 26.08.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10094** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр чл.46а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. С., [дата на раждане], гражданка Е., настанена в СДВНЧ – Любимец, чрез адв. Д. Г., срещу Заповед № 4379 ПАМ-101/28.07.2026 г. на ЗА началник на ГПУ К. при РГДП Драгоман, МВР, с която е принудително настанена в Специален дом за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо нея ПАМ, за срок не повече от 6 месеца.

Производството пред Административен съд София - град е образувано след като с Определение № 1212 от 13.08.2026 г., постановено по адм. дело № 1161/2026 г. по описа на Административен съд - София Област, жалбата е препратена по подсъдност.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на обжалвания административен акт, поради нарушение на материалния закон и противоречие с принципа за съразмерност. Твърди се, че при издаването му не е извършена индивидуална преценка и анализ на личното положение на жалбоподателката, на здравословното ѝ състояние, на упражнено насилие при задържането ѝ, както и на риска при евентуалното ѝ връщане в страната на произход – Е.. Посочено е, че налагането на най-тежката мярка „принудително настаняване в СДВНЧ“ без излагане на конкретни мотиви, обосноваващи такава необходимост и без да се посочи, защо не е избрана алтернативна, по лека мярка, е немотивирано

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуалния си представител адв. Р., моли съда да отмени обжалваната заповед за настаняване в СДВНЧ по съображенията, развити в жалбата, като в допълнение да съобрази разпоредбите на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ и чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, съгласно

които при налагане на административна мярка, включително принудителното настаняване, трябва да се разгледа специфичната конкретна ситуация на чужденците, включително уязвимостта, в която те се намират. Поддържа, че в случая не е направена абсолютно никаква преценка за уязвимостта на лицето, в т. ч. на нараняванията при задържането от ухапването от кучето, дали е налице последващо проследяване на тези наранявания, има ли възпаление, както и психическото състояние на чужденката, а също и че се касае за възрастно семейство. Твърди, че не е направена и преценка дали в заповедта за връщане е указно връщане в страната на произход – Е.. На следващо място сочи, че не е направена преценка от органите, които са извършили настаняване и съответно от органите, които ще извършват връщане, дали връщането е възможно за Е., тъй като семейството не е живяло там през последните 7 години. Счита, че все още има налична заплахата в страната им на произход, като такава преценка, съгласно цитираните законови разпоредби, е трябвало да бъде направена, а не е. Обръща внимание, че не е направена преценката дали по леки мерки биха могли да бъдат предприети, в случая на цялото семейство.

Жалбоподателката - лично и в условията на видеоконферентна връзка, чрез служебно назначения преводач А. Каяли, заявява, че ако не е имало заплахата в тяхната страна, не биха я напуснали. Поддържа казаното от адвокатата й. Споделя, че в държавата й животът е много труден. Заявява, че много са протестирали за живота там и затова към тях били отправяни заплахата. Споделя, че в България нямат приятели, но ще могат да си наемат апартамент. Заявява, че на мъжа й правят прегледи и изследвания, защото е диабетик, а храната в СДВНЧ не е подходяща за неговата болест, както и че има лекарства, с които малко по-трудно могат да се снабдят тук. По отношение на раната, получена от куче при задържането й заявява, че е прегледана и я мажат с някакъв мехлем в СДВНЧ.

Ответникът – Началник на ГПУ „К., чрез юрк. В., моли съдът да остави в сила заповедта. Соци, че начинът на задържане и предприетите действия спрямо чужденката са описани в докладна записка, от която се установява, че същата е напуснала без съгласие и уведомление дома, без правомощия, вече веднъж е била настанена в този дом, като е заловена съвсем близо до границата - предпоставка за напускане по незаконен начин на страната.

Административен съд София-град, Първо отделение, 6-и състав, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

С оспорената Заповед № 4379 ПАМ-101/28.07.2026 г. началникът на ГПУ К. при РГДП Драгоман /л.5 от приложеното дело/ е наложена принудителна административна мярка „Принудително настаняване в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция““ на С. С., [дата на раждане] , гражданка Е., на основание чл.44, ал.6, ал.8 и ал.10 от ЗЧРБ. Фактическите мотиви, изложени в заповедта са, че има опасност чужденецът да се укрие, което възпрепятства изпълнението на Заповед № 4432ПАМ-18/16.05.2026 г. по описа на ГПУ – Ц., с която са наложени ПАМ по чл.41, т.1 от ЗЧРБ, както и изложените мотиви в докладна записка рег. № 4379р-25438/28.07.2026 г. по описа на ГПУ К.. Срокът на действие на заповедта е определен до отпадане на пречките за изпълнение на принудителната административна мярка и организиране на извеждането на чужденеца от Република България, но не повече от 6 месеца. Посочена е опцията за продължаване на настаняването до 12 месеца, в случай, че чужденецът отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на документите за връщане. Допуснато е предварително изпълнение на заповедта. Връчена е на 28.07.2026г. Няма данни да е обжалвана.

В докладна записка рег. № 4379р-25438/28.07.2026 г. по описа на ГПУ К. е посочено, че по време на дежурството от 20:00 ч. на 27.07.2026 г. до 08:00 ч. на 28.07.2026 г., гранични полицаи от 02

Екип на 01 ГОДГ на ГПУ К. били инструктирани за 5-6 лица, слезли от МПС в района на 16 километър от АМ „Европа“, отговарящи на рисковия профил „незаконен мигрант“, които прескочили загражденията, за да навлязат в слънчогледова нива. При пристигане на място, около 20:15 ч., дежурният екип започнал преследване по „мирисова“ следа, използвайки обучени кучета СК „Забой“. Около 20:50 ч. открили прикрити в слънчогледовите насаждения, намиращи се вядсно около 16 и 17 км. От АМ „Европа, три лица, легнали на земята. При отправената устна заповед на дежурния екип „С.! Полиция“, лице от женски пол станало рязко и изритало кучето СК „Забой“, което било на дълъг повод и й захапало десния крак, като й причинило лека рана. Посочено е, че във връзка със случилото бил извикан екип на спешна медицинска помощ на място. Пострадалата чуждестранна гражданка била приведена в Ц., [населено място], където й поставили инжекция против тетанус, без други манипулации и предписания. След привеждането на лицата – чужди граждани в ГПУ К., същите били идентифицирани като А. Саиди от М. – кандидат за бежанец, М. М. от Е. с отказан статут на бежанец и С. С. М., жена, р. на 19.09.1970 г. в Е., ЛНЧ [ЕГН], с отказан статут на бежанец. Въз основа на горните установявания е направено предложение до началника на ГПУ – К. на чуждите граждани с отказан статут да бъдат издадени заповеди за налагане на ПАМ „Връщане до страната на произход“, на осн. чл.41, т.4 от ЗЧРБ, като се допусне предварително изпълнение, поради наличие на опасност същите да осуетят или затруднят изпълнението на заповедите. В т.3 от докладната заповед е посочено, че поради наличие на опасност от укриване и с цел организиране на връщането им, не може да се приложи чл.44, ал.5 от ЗЧРБ, поради което до изпълнение на наложените мерки спрямо тях да бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденец в СДВНЧ към Дирекция „Миграция“.

От решение № 3027 от 13.07.2026 г., постановено по адм. дело № 775/2026 г. по описа на Административен съд – Хасково, е видно, че по молбата за международна закрила на С. С. с решение № УПХ 06.2026 г. на интервюиращ орган към ДАБ е постановен отказ, който е потвърден. Съдебното решение е влязло в сила.

От представения по делото фиш за спешна медицинска помощ, издаден от екип на Спешна медицинска помощ на 27.07.2026 г. в 22:42 ч. е видно, че същият е бил повикан на адрес [населено място] - Е-80, 15/17 км., в посока [населено място], след бензиностанция „Б. Петрол“. Във фиша е отразено, че на място е било прегледано лице с имена С. С. М., от Е., която е получила ухапване от куче на десния крак след опит да избяга от полицията и нанесен удар. В медицинския фиш е посочено, че лицето е в добро общо състояние и му е поставен инжекционен разтвор „Т.“ срещу заболяване от тетанус.

В приложената Справка за актуалната ситуация с човешките права в Е. към м. август 2026 г., изготвена от „Център за правна помощ – глас в България“ е посочено, че органите на ООН и експертите по правата на човека редовно критикуват Е. за силно ограничаване на политическото изразяване, мирните събрания и свободата на словото. Според Х. Р. У. в Е. се наблюдава продължителен климат на репресии и тежка криза с правата на човека. Продължават произволните задържания и несправедливите процеси, като А. И. съобщава, че в периода 2024 г. -2025 г. властите в Е. са осъществили репресивни действия спрямо 6000 души, включително журналисти, адвокати и защитници на правата на човека. Според Х. Р. У., Е. остава сред най-лошите страни в света по отношение на смъртните присъди и екзекуциите, често издавани в масови несправедливи процеси, а гражданското пространство е силно ограничено от действащото законодателство, съпътствано от съдебен и охранителен тормоз.

При така установеното от фактическа страна съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на оспорения административен

акт, в предвидения от закона срок от връчването на акта, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съобразно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия, съгласно Заповед № 4078з-431/08.04.2026 г., вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ – началник на ГПУ - К..

Актът е издаден в предписаната от закона форма и е мотивиран от фактическа и правна страна, включително с мотивите в докладна записка рег. № 4379р-25438/28.07.2026 г. по описа на ГПУ К., приложена по делото.

Не се установяват и съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на жалбоподателя. При съобщаването на акта е участвал преводач и жалбоподателят е упражнил надлежно и в срок правото си на жалба.

Съгласно чл.44, ал.6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 може да се издаде заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Съгласно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ настаняването продължава до отпадане на обстоятелствата по ал. 6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешения срок на принудителното настаняване по ал. 6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца. Предвидена в закона е процедура при необходимост за продължаване на мярката след изтичане на срока от 6 месеца, но не повече от допълнителни 12 месеца, както и възможност за незабавно освобождаване, когато с оглед на конкретните обстоятелства по случая се установи, че вече не съществува разумна възможност по правни или технически причини за принудителното извеждане на чужденеца.

Принудителното настаняване по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ представлява мярка, свързана с ограничаване на свободата на лицето, поради което приложението ѝ следва да се основава на индивидуална преценка на конкретните факти и да бъде съобразено с принципа на пропорционалност. По смисъла на чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО задържането с цел извеждане е допустимо, когато съществува опасност от укриване или съответното лице избягва или възпрепятства подготовката на връщането или процеса по извеждане и когато други достатъчни, но по-малко принудителни мерки не могат да бъдат ефективно приложени в конкретния случай. В този смисъл е и практиката на Съда на Европейския съюз, съгласно която преценката за наличие на опасност от укриване и за възможността да бъде приложена по-лека мярка следва да бъде индивидуална и основана на конкретните факти и обстоятелства по случая.

В настоящия случай съдът намира, че от събраните по делото доказателства се установяват достатъчно конкретни обстоятелства, обосноваващи наличие на опасност жалбоподателя да се укрие и по този начин да осуети или съществено да затрудни изпълнението на наложената спрямо

нея ПАМ.

От докладна записка рег. № 4379р-25438/28.07.2026 г. по описа на ГПУ К., посочена като фактическо основание за издаване на оспорената заповед, безспорно се установява, че жалбоподателката е направила опит да възпрепятства изпълнението на Заповед № 4432 – ПАМ от 16.05.2026 г. за връщане до страната на произход - Е., след потвърдения с решение № 3027 от 13.07.2026 г., постановено по адм. дело № 775/2026 г. по описа на Административен съд – Хасково отказ на интервюиращ орган при ДАБ за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. На 27.07.2026 г. жалбоподателката е установена в група с други чужди граждани, прикрита в слънчогледови насаждения в района на АМ „Европа“, в близост до западната държавна граница. Лицата са били открити след издирване от служители на Гранична полиция със служебно куче. Тези обстоятелства, разгледани в тяхната съвкупност, могат да се определят като поведение, насочено към избягване на установяването от компетентните органи и създават основателно предположение, че жалбоподателката би могла да се отклони от изпълнението на наложената спрямо нея мярка за връщане. При тези данни съдът приема, че е налице самостоятелното основание по чл. 44, ал. 6 ЗЧРБ – опасност от укриване.

Към горното следва да се добави, че по делото не се установява жалбоподателката да разполага с документ за самоличност или валиден документ за пътуване, с адрес на пребиваване на територията на Република България, с трудова заетост, сигурен източник на доходи или трайни социални връзки в страната. В съдебното заседание жалбоподателката заявява, че в България няма приятели и че би могла да наеме апартамент, но не е посочен конкретен адрес, не е представен договор за наем, декларация от собственик на жилище или друго доказателство, че към датата на издаване на оспорената заповед съществува онкретно място, на което тя може да пребивава и да бъде откривана от компетентните органи.

По делото не са представени данни жалбоподателката или трето лице да разполагат със средства, позволяващи определянето и внасянето на парична гаранция по чл. 44, ал. 5, т. 2 ЗЧРБ.

Не се установява и наличие на валиден паспорт или друг документ за пътуване, който да може да бъде предаден във временен залог по реда на чл. 44, ал. 5, т. 3 ЗЧРБ.

Следователно, съобразени както самостоятелно, така и в съвкупност с конкретното поведение на жалбоподателката непосредствено преди задържането ѝ, предвидените в чл. 44, ал. 5 ЗЧРБ полски обезпечителни мерки не биха могли към датата на издаване на оспорената заповед да гарантират с необходимата ефективност изпълнението на мярката за връщане. Неоснователно е възражението за липса на мотиви в този смисъл, тъй като преценката на органа за тази мярка се подкрепя от установеното от доказателствата по делото.

Съдът отчита и изискванията на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, съгласно който при налагане на принудителните административни мерки компетентните органи следва да съобразят продължителността на пребиваване на чужденеца в страната, принадлежността му към категория на уязвими лица, наличието на производства по Закона за убежището и бежанците, семейното му положение и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход.

По отношение на семейното положение се установява, че жалбоподателката пребивава заедно със своя съпруг, който също е гражданин на Е. и спрямо когото, според данните по делото, е постановен отказ за международна закрила. Обстоятелството, че лицата са съпрузи, е относимо при преценката по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ, но само по себе си не изключва възможността за принудително настаняване, което в случая не ги разделя. Не се установява да има други членове на семейството или трайно установени семейни и социални връзки на територията на Република България, които да налагат различен извод относно съразмерността на мярката.

Неоснователни са и възраженията, свързани със здравословното състояние и твърдяната

уязвимост на жалбоподателката. Приложима в тази част е Директива 2008/115/ЕО относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни. Съгласно чл. 16, § 3 от същата специално внимание следва да бъде обръщано на положението на уязвимите лица, като се осигуряват спешна медицинска помощ и основно лечение на заболявания.

От представения фиш за спешна медицинска помощ се установява, че след инцидента със служебното куче жалбоподателката е била прегледана своевременно, констатирано е добро общо състояние и е извършена профилактика срещу тетанус. Самата жалбоподателка заявява в съдебното заседание, че раната ѝ се обработва в дома с мехлем. По делото не са представени медицински документи, установяващи усложнение на раната или друго нейно физическо заболяване, което да обосновава извод за невъзможност да пребивава в СДВНЧ. В случай, че прилаганото лечение е неефективно, няма пречка лицето да поиска или пък служителите на СДВНЧ да инициират преглед на място или да съпроводят лицето до лечебно заведение.

Не са представени и медицински или психологически доказателства, установяващи психично заболяване или друго състояние на жалбоподателката, което да я определя като уязвимо лице по начин, изключващ или правещ несъразмерно принудителното ѝ настаняване. Направените от процесуалния представител твърдения за необходимост от оценка на психическото ѝ състояние не са подкрепени с конкретни доказателства за наличие на такова заболяване или състояние.

Обстоятелствата относно диабета на съпруга на жалбоподателката и затрудненията при осигуряване на подходящ хранителен режим и медикаменти са свързани със здравословното състояние на друго лице и сами по себе си не обосновават незаконосъобразност на заповедта за принудително настаняване на жалбоподателката.

По отношение на възражението за липса на преценка относно положението в страната по произход – Е., съдът съобрази следното:

Производството по настоящото дело има за предмет законосъобразността на заповедта за принудително настаняване с цел осигуряване изпълнението на наложена ПАМ „Връщане“, а не повторна проверка на основанията за предоставяне на международна закрила. Твърденията на жалбоподателката за отправени спрямо нея заплахи, политически протести и опасност при завръщане в Е. по естеството си са били относими към производството по молбата ѝ за международна закрила, приключило с влязъл в сила съдебен акт, с който отказът за предоставянето на такава закрила е потвърден. Това обстоятелство обаче не освобождава компетентните органи от задължението да съобразят дали са налице нови факти или обстоятелства, възникнали след приключване на производството за международна закрила, които да сочат на правна или фактическа невъзможност за извеждането или на липса на разумна перспектива за връщане. Те обаче следва да се преценят във връзка с изпълнението на мярката "Връщане до страна на произход" или при евентуално продължаване на мярката "Принудително настаняване в СДВНЧ". Към момента на издаване на заповедта за настаняване, а и до приключване и устните състезания няма данни относно обжалване на заповедта за връщане или пък спиране на нейното изпълнение и при тези данни тя е действащо основание за обжалваната заповед. Представената по делото справка за положението с човешките права в Е. съдържа обща информация относно политическите и обществените условия в държавата, но не установява конкретно и индивидуално обстоятелство относно личното положение на жалбоподателката, настъпило след приключване на производството по международна закрила, от което да следва, че изпълнението на наложената мярка ще е в нарушение на забраната за връщане. И пак следва да се посочи, че това би било относимо към преценка законосъобразността на заповедта за връщане, а не по отношение на настаняване в СДВНЧ, което само я обезпечава.

Съдът намира, че оспорената мярка съответства и на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК. Ограничаването на правото на свободно придвижване на жалбоподателката преследва предвидена в закона цел – организиране и обезпечаване изпълнението на наложената мярка за връщане. Налице са конкретни данни за опасност от укриване, а по делото не се установява по-лека обезпечителна мярка, която към момента на издаване на заповедта да е могла да постигне същата цел с необходимата степен на ефективност. Сроктът на настаняването не е безусловно определен на 6 месеца (толкова е и максималният срок на първоначалното задържане), а продължава само докато съществуват основанията за него и при наличие на разумна перспектива за извеждане, като законът предвижда периодична служебна проверка на тези обстоятелства.

Предвид изложеното, съдът намери обжалваната заповед за законосъобразна и жалбата срещу нея следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Воден от горното и на основание чл.46а, ал.2 ЗЧРБ, Административен съд София – град, Първо отделение, 6-и състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С., [дата на раждане] , гражданка Е., срещу Заповед № 4379 ПАМ-101/28.07.2026 г. на началника на ГПУ К. при РГДП Драгоман, МВР, с която е принудително настанена в Специален дом за временно настаняване на чужденци, до отпадане на пречките за изпълнение на наложената спрямо нея ПАМ, за срок не повече от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.